

Katariina Heinola

Kätkävaaran lohikäärme

Kätkävaaran lohikäärme

Katariina Heinola

Kätkävaaran lohikäärme

Omistettu tyttärelleni Fannille

Kätkävaaran lohikäärme on Pekka Pohjolan säveltämä
instrumentaalikappale, sävellyksen lohikäärmeestä kerroin tarinoita
tyttärelleni jo hänen ollessaan ihan pieni

© 2014

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789522869494

Kätkävaaran lohikäärme

Luku I

Marraskuun viimeisen illan kuu oli ihan pyöreä ja vähän vihreä. Fanni ja Saara olivat leikkineet koko illan ulkona taskulamppujen valossa. Oli ollut kivaa ja ihanan pelottavaa. Juuri ennen sisäänmenoaikaa he olivat kuulleet outoa suhinaa jostain ylhäältä, läheltä kuuta. He olivat juosseet kiljuen kotiin.

- Aika pelottavaa, mietti Fanni unilammas kainalossaan.
- Aika jännittävää, mietti Saara unikissa vatsansa päällä.
- Mutta huomenna mennään uudestaan, miettivät molemmat ennen nukahtamistaan.

Aamulla ei kuulunut suhinoita eskariin ja tarhaan lähtiessä. Vähän kiukutti, kun oli täytynyt nousta kesken lammas- ja kissaunien, mutta kai tarhassa voisi olla kivaakin. Molemmat odottivat kuitenkin iltaa ja tutkimusretkeä taskulamppujen valossa. Oudon suhinan lähde oli pakko selvittää.

Kesken tarhapäivän alkoi sataa vettä. Isoja ja pyöreitä kunnon vesipisaroita. Vettä satoi koko iltapäivän, satoi, kun tytöt menivät kotiin ja satoi edelleen, kun piti lähteä taskulampun kanssa ulos. Tytöt tapasivat Fannin kotitalon nurkalla sateenvarjojen alla. Saappaat lonksuivat ja vettä meni hihoista sisälle. Vettä ropisi niin kovaa, ettei kuulunut mitään muita ääniä. Tyhmää, luntahan joulukuussa piti sataa eikä vettä!

Äkkiä kuu pimeni. Tytöt kiljaisivat. Joku, suuri ja suhiseva, oli

peittänyt koko kuun - sitten se oli ohi ja kuu paistoi taas himmeää valoaan. Sade oli lakannut.

- Ihan kuin se olisi ollut joku lentävä, kuiskasi Fanni.

Saara nyökkäsi silmät pyöreinä ja taittoi sateenvarjonsa kokoon. He tarttuivat toisiaan kädestä ja juoksivat kumisaappaat tömisten kohti kuuta, mutta kuu ei tullut yhtään lähemmäs.

- Näitkö? huudahti Saara. Fanni nyökkäsi. Jokin oli leimahtanut ihan kuun yläpuolella, ja sitten maahan ropisi jotain mustaa ja sottasi saappaat.

- Nyt äiti hermostuu, sanoi Fanni.

Sade alkoi uudestaan, ja tyttöjen oli pakko mennä sisään. He suunnittelivat Saaran luona, miten he voisivat selvittää suhinan, kuun pimentymisen ja leimahduksen. Tästä ei kyllä kerrottaisi mitään äideille. Ne eivät koskaan ymmärtäneet yhtään mitään.

- Jospa se on se Kätkävaaran lohikäärme, josta äiti aina keksii juttuja, sanoi Fanni. Saara pudisteli päätään. Ei lohikäärmeitä ollut olemassakaan, ja Fannin äitikin oli vähän omituinen, kun keksi sellaisia juttuja.

- Äiti on kertonut, että se on iso ja lentää ja se voi syöstä tulta suustaan, mutta ei sitä kai oikeasti silti ole olemassa, myönsi Fanni. Mutta jokin siellä taivaalla oli peittänyt kuun ja väläyttänyt valoakin. Vähitellen koko juttu unohtui, kun tytöt alkoivat värittää ponikuvia, ja illalla nukkumaan mennessä kumpikaan ei muistanut enää koko asiaa.

Kuitenkin molemmat näkivät unta vihreästä lohikäärmeestä, jolla oli pitkä pyrstö ja valtavat, kiiltävät torahampaat, mutta sen silmät olivat syvän harmaat ja lempeät.

Luku 2

Tiistaiaamuna satoi taas vettä. Sitä oli satanut koko yön ja aamulla vesi oli kerääntynyt suuriksi lammikoiksi, eikä lammikoissa tietenkään saanut hyppiä, etteivät tarhavaatteet kastuneet. Mutta miksi ihmeessä saappaiden kärjissä oli mustaa mönjää?

Tarhan jälkeen kumpikaan tytöistä ei päässyt ulos.

- Sataa liikaa, sanoi Saaran äiti.

- Kurahousut unohtuivat tarhaan, sanoi Fannin äiti.

Mitä jos vettä sataisi koko joulukuun? Mitä jos se ei loppuisi ikinä?

Ja silloin yhtäkkiä koko kaupungin yllä välähti syöksyvä valo. Kaikki kaupungin olohuoneet ja keittiöt ja lastenhuoneet kirkastuivat hetkeksi, ja kaikki olohuoneiden kukkaselliset, raidalliset ja kissakuvioiset verhot heilahtivat. Ihmiset pysähtyivät, kyselivät toisiltaan mikä se oli, avasivat televisioita kuunnellakseen uutisia. Fanni nielaisi. Hän oli aivan varma, että se oli Kätkävaaran lohikäärme.

- Varmaan elosalama, sanoi Saaran äiti. Saara muisti, mitä Fanni oli edellisenä päivänä sanonut, siitä lohikäärmeestä. Siitä, jota ei pitänyt olla olemassa. Miten jokin, jota ei ollut olemassa, voi olla edes pelottava? Saara päätti, ettei pelkäisi lohikäärmettä. He lähtivät kylään.

Kaksi pientä oravaa, vielä vähän ruskeita, vaikka talviturkki olikin jo alkanut vaihtua, kipitti pitkin pihapolkua. Niiden nimet olivat Kurre ja Fiina, ja ne olivat huolissaan. Ne tiesivät, miksi satoi vettä, ja miksi lohikäärme lenteli iltaisin taivaalla, ja miksi maassa oli mustaa mönjää. Ne eivät tienneet, kenelle ja miten ne voisivat kertoa. Isot ihmiset näyttivät niin kiireisiltä. Eivät ne huomanneet oravia eivätkä ajatelleet, että oravilla voisi olla jotain asiaa. Mutta ehkä joku

pienempi ihminen osaisi kyykistyä niin alas, että voisi kuulla, mitä asiaa oravalla on. Ne olivat nähneet pieniä ihmisiä, juuri näillä kulmilla. Kurre hypähti Fannin ikkunalaudalle ja koputti hiljaa ikkunaruuutuun. Hetken päästä verhojen väliin ilmestyi pienen ihmisen vaaleahiuksinen pää. Fannin silmät levisivät ihmetyksestä.

Kurre oli ihan märkä. Vesi tippui sen pienestä kuonosta, mutta se ei näyttänyt haittaavan oravaa. Se yritti viittoa pienillä tassuillaan jotain, ihan selvästi yritti. Se viuhtoi häntäänsä ja osoitteli ylöspäin. Ja sitten... irvisti. Fanni säikähti ja sulki verhot. Häntä nauratti vähän. Fiina rapsutti Saaran ikkunalla, mutta Saaran luona kukaan ei ollut kotona. Ikkunoissa oli ihan pimeää ja kaikkialla hiljaista. Kurre kipitti Saaran pihaan ja oravat sipisivät jotain puun alla. Ne punoivat suurta suunnitelmaa, ja pienten ihmisten täytyisi auttaa.

Kätkävaaran lohikäärme lensi talojen yllä laiskoin siiveniskuvin. Ääntä ei kuulunut, tuuli vain hiukan yltyi, kun se katsoi suurella surullisella harmaalla silmällään oravien puun alle. Oravien pienet mustat kiiltävät silmät katsoivat takaisin ymmärtävinä. Sade yltyi.

Luku 3

Saara ja Fanni istuivat karusellipuiston hiekkalaatikon laidalla. Vesisade oli hetkeksi tauonnut.

- Arvaa mitä, sanoi Fanni.

- No, kysyi Saara.

- Meidän ikkunalaudalle tuli eilen illalla Kurre, hihkui Fanni. - Se huitoi tassuillaan ja sitten se irvisti niin, että minä pelästyin.

Saara kuunteli jännittyneenä. Ja silloin hän näki sen - kaksi oravaa istui puun oksalla ja katseli heitä. Hän osoitti sanaakaan sanomatta

oravia, ja nyt Fannikin huomasi ne.

Oravat näyttivät supattavan jotain keskenään, sitten ne kipusivat puunrunkoa alas ja varovasti, vähän matkaa kerrallaan, tulivat tyttöjen eteen. Ne olivat niin varuillaan, että ne ihan tärisivät. Mutta tytöt eivät liikahtaneetkaan.

- Mitä asiaa teillä on? kuiskasi Fanni.

Saara kallisti päätään ja hymyili herttaimman hymynsä. Oravat rauhoittuivat vähän.

Ne kääntyivät ja lähtivät kohti karusellipuiston leikkiautoa.

- Älkää menkö! inahti Fanni.

Oravat pysähtyivät, katsoivat taakseen ja kulkivat taas vähän matkaa autoon päin.

- Pitäkö meidän seurata noita? kysyi Saara.

Fanni kohautti harteitaan. He nousivat ylös ja astuivat pari askelta.

Oravat heiluttivat häntiään ja kulkivat taas vähän matkaa.

Fanni ja Saara astuivat puiseen leikkiautoon.

- No, mitäs nyt? kysyi Fanni - ja samassa auto liikahti. Saara kiljaisi ja Fanni puristi auton rattia niin että peukalot puutuivat. Oravat tirsкуttivat auton katolla ja hitaasti auto lähti eteenpäin.

Vauhdin kiihtyessä tytöt kiljuivat ensin pelosta, sitten riemusta, ja kun vauhti oli niin hurja, että silmiin kihosi kyyneleitä kylmästä ilmasta, auto nousi ilmaan. Se sinkosi kohti sadepilviä, yli kotitalojen kattojen, yhä hurjempaa vauhtia. Oravat matkustivat katolla hännät liehuen suorina tuulessa, tytöt olivat kietoutuneina toisiinsa, auto suhisi hiljaa yhä ylemmäs.

- Onko tässä autossa moottori? kiljui Saara Fannin korvaan.

- Ei kuulu ainakaan moottorin ääntä, huusi Fanni takaisin.

- Oravilla täytyy olla taikavoimia, he nauroivat yhteen ääneen ja nauttivat hurjasta vauhdista.

Auto lensi vielä vähän matkaa, mutta vauhti oli niin kova, että he olivat tulleet jo pitkälle. Maisemat tuntuivat oudoilta, kun auto alkoi laskea korkeutta. Lopulta se laskeutui suurelle kuusten ympäröimälle aukiolle. Tuli aivan hiljaista.

Sitten oravat kapsahtivat alas katolta ja lähtivät taas kulkemaan, tällä kertaa kohti kuusimetsää. Saara ja Fanni katsahtivat toisiinsa, ja ajattelivat molemmat samaa: ei voinut tehdä muutakaan kuin seurata oravia hämärään kuusikkoon.

Luku 4

Metsä oli samettisen hämärä ja tuoksui paleltuneilta puolukoilta, sateelta ja vihreältä. Kuusten humina oli niin matalan syvää, että tuntui siltä kuin korvat menisivät lukkoon. Tytöt tarttuivat toisiaan kädestä, heitä vähän pelotti, mutta päättäväisesti he lähtivät oravien perään.

Huminan keskeytti äänekäs tilutus.

- Äiti soittaa, Fanni irvisti ja kaivoi kännykän taskustaan.

- Moi, hän sanoi. Äiti kysyi, missä Fanni oli. - No karusellipuiston auto on tuossa ihan vieressä, Fanni sanoi. Äiti käski pistää puhelimen takaisin taskuun. Saara huokaisi helpotuksesta, ei jääty ainakaan vielä kiinni.

Oravat pomppivat pitkin polkua.

- Katso, osoitti Saara polulla olevia isoja syviä painanteita.

- Ihan kuin jonkun ison olennon jälkiä, sanoi Fanni.

- Käännyttäkö takaisin? kysyi Saara. Sitten molemmat pudistivat päätään ja lähtivät taas oravien perään.

Metsän keskellä oli pieni aukio. Sadepilvet olivat hajaantuneet, ja aukiolle tihkui auringon himmeitä säteitä. Näytti kuin kaikki maailman keijut asuisivat juuri täällä. Sammal oli jalan alla pehmeämpää kuin muualla, ja vielä joulukuussa tuntui kuin kukkien

Jouluinen tarina lohikäärmeen ja sen ystävien seikkailuista ympäri maailmaa

24 lukua joulun odotukseen

ISBN: 9789522869494

www.bod.fi

BoDTM
BOOKS on DEMAND